

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/65/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014898744
Dátum vydania rozhodnutia:	19.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014898744.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obvineného JUDr. I. F. pre prečin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Tr. zák., o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Mareka Paru proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. júla 2013, sp. zn. 5 To 29/2013 na neverejnom zasadnutí 19. januára 2016 Tr. por. rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného JUDr. I. F. s a o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 30. 11. 2012, sp. zn. 4T 54/2009 boli obvinení JUDr. I. F. a S. W. uznaní za vinných z obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák., obvinený S. W. formou účastiťva podľa § 21 ods. 1 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 04. apríla 2008 v J. na L. ulici č. X v sídle notárskeho úradu po vzájomnej dohode s S. W., v úmysle prisvojiť si finančné prostriedky, prijal JUDr. I. F. na bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX do notárskej úschovy sumu 52.000.000,-Sk (1.726.083,78 eur), ktorá bola prevedená z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX zložiteľa spoločnosti T., ktorá mala byť dňa 11. apríla 2008 aj s pripísaným úrokom poukázaná na účet zložiteľa, o čom bola spísaná dňa 04. apríla 2008 zápisnica o notárskej úschove pod č. N75/2008, U8/2008, pričom JUDr. I. F. z účtu notárskej úschovy č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ako jediný disponent s účtom v období od 04. apríla 2008 do 24. apríla 2008 z uschovanej sumy

na ústny pokyn S. W., bez písomného vyhlásenia zložiteľa o vzdaní sa dispozičného práva s nakladaním so zloženými finančnými prostriedkami do notárskej úschovy, previedol na rôzne účty a uskutočnil výbery v hotovosti spolu vo výške 48.500.000,- Sk (1.609.905,06 eur), na účet zložiteľa notár JUDr. I. F. previedol v dňoch 16. apríla 2008 a 24. apríla 2008 čiastky spolu vo výške 3.500.000,- Sk (161.178,71 eur), pričom ďalšie finančné prostriedky z uschovanej sumy v zmluvnom termíne, ani následne zložiteľovi nepoukázal, čím si JUDr. I. F. po navedení S. W. prisvojil finančné prostriedky, čím takto na majetku spoločnosti T. spôsobil škodu veľkého rozsahu vo výške 48.500.000,- Sk (1.609.905,06 eur).

Za to bol obvinenému JUDr. I. F. podľa § 213 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. e) Tr. zák., § 46 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený aj ochranný dohľad v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. bol obvinenému uložený aj trest zákazu činnosti vykonávania notárskej činnosti v trvaní 10 (desať) rokov.

Podľa § 58 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený aj trest prepadnutia majetku.

Obvinenému S. W. bol podľa § 213 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 46 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 58 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený aj trest prepadnutia majetku.

Na podklade odvolania oboch obvinených Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 23. júla 2013, sp. zn. 5 To 29/2013 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného S. W. uznal za vinného z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v úmysle prisvojiť si finančné prostriedky po tom, ako obžalovaný notár JUDr. I. F. prijal 04. apríla 2008 na bankový účet č. XXXXXXXXXX/XXXX do notárskej úschovy sumu 52.000.000,- Sk (1.726.083,78 Eur), ktorá bola prevedená z účtu č. XXXXXXXXXX/XXXX zložiteľa spoločnosti T. a mala byť 11. apríla 2008 aj s pripísaným úrokom poukázaná späť na účet zložiteľa a to na základe notárskej zápisnice č. N75/2008, U8/2008 spísanej 04. apríla 2008 a na základe dohody o zmene podmienok uvedenej notárskej úschovy uzavretej 04. apríla 2008 medzi zložiteľom a ním, ktorou mal právo so sumou 52.000.000,- Sk nakladať pre potreby A. a vrátiť ju na účet spoločnosti T. do 31. decembra 2008, toto nevykonával, okrem sumy 3.500.000,- Sk, ktorú poukázal na účet zložiteľa 16. apríla 2008 a 24. apríla 2008, pričom ostatné finančné prostriedky nevrátil, prisvojil si ich, čím spoločnosti T. spôsobil škodu vo výške 48.500.000,-Sk (1.609.905,06 Eur).

Za to mu podľa § 221 ods. 4 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obvineného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil aj ochranný dohľad na dobu 2 (dvoch) rokov s podmienkami uvedenými v § 77 ods. 1 Tr. zák.

Obvineného JUDr. I. F. uznal za vinného z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po tom, ako notár prijal 04. apríla 2008 na bankový účet č. XXXXXXXXXX/XXXX do notárskej úschovy sumu 52.000.000,- Sk (1.726.083,78 Eur), ktorá bola prevedená z účtu č. XXXXXXXXXX/XXXX zložiteľa spoločnosti T., ktorá mala byť 11. apríla 2008 aj s pripísaným úrokom poukázaná na účet zložiteľa, a to na základe zápisnice o notárskej úschove zo 04. apríla 2008 č. N75/2008, U8/2008, len na základe kópie dohody o zmene podmienok uvedenej notárskej úschovy uzavretej 04. apríla 2008 a v rozpore so zákonnými povinnosťami notára, na požiadanie obžalovaného S. W. previedol na rôzne účty a uskutočnil výbery v hotovosti ku škode spoločnosti T. vo výške 48.500.000,- Sk (1.609.905,06 Eur).

Za to mu bol podľa § 238 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu súd výkon trestu podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti - vykonávať notársku činnosť na dobu 3 (troch) rokov.

Proti tejto časti rozsudku v lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por. podal obvinený JUDr. I. F. prostredníctvom obhajcu Mgr. Mareka Paru v časti týkajúcej sa tohto obvineného dovolanie z dôvodu §

371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Poukázal na to, že podľa ustálenej súdnej praxe predmetom dovolacieho konania podľa uvedeného dovolacieho dôvodu môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku ustáleného v skutkovej vete rozsudku, pričom skutok musí byť vymedzený tak, aby zodpovedal zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného.

Podľa dovolateľa v skutkovej vete rozsudku odvolacieho súdu absentuje vymedzenie povinnosti, ktorej porušenie malo viesť ku vzniku škody. Poukázanie na všeobecne záväzný právny predpis regulujúci činnosť notárov, t. j. zákona č. 323/1992 Zb. nepostačuje pre záver, že obvinený mal z nedbanlivosti porušiť konkrétnu povinnosť, ktorú mu ukladal Notársky poriadok.

Samotné konanie vo forme „...na základe kópie dohody o zmene podmienok notárskej úschovy uzavretej 04. apríla 2003 previedol na rôzne účty a vybral v hotovosti sumu...“ podľa dovolateľa nenapĺňa znaky nedbanlivostného prečinu podľa § 238 Tr. zák. po objektívnej stránke, ktorá spočíva v tom, že páchatel' spôsobí značnú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok.

V tom je potrebné vidieť zásadný rozdiel oproti objektívnej stránke skutkovej podstaty porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Tr. zák., ktorá je rozšírená o porušenie povinností pri správe cudzieho majetku vyplývajúcej zo zmluvy.

Ak teda notár alebo advokát prijíma peniaze do úschovy nemôže ísť podľa dovolateľa o porušenie povinnosti spravovať majetok, ktorá vyplýva zo zákona alebo zo zmluvy.

Dovolateľ konštatoval, že „v porovnaní s § 237 Tr. zák. nie je možné vyvodiť trestnú zodpovednosť za nedbanlivostné porušenie povinnosti spravovať alebo opatrovať cudzí majetok, ak táto povinnosť nevyplyva zo zmluvy.“

Vzhľadom na to, že skutok neobsahuje žiadnu z požadovaných foriem konania, ktoré charakterizuje objektívnu stránku skutkovej podstaty „uvedeného trestného činu“ je podľa dovolateľa naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., nakoľko je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. júla 2013, sp. zn. 5 To 29/2013 bol porušený zákon v neprospech obvineného JUDr. I. F., aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného JUDr. I. F. po postupe podľa § 376 Tr. por. sa vyjadrili Okresný prokurátor v Banskej Bystrici a poškodená strana T..

Prokurátor okresnej prokuratúry považuje dovolanie obvineného za nedôvodné, pretože v danom prípade nejde o nesprávne právne posúdenie skutkového stavu veci ani o nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, ale len o spôsob vymedzenia skutkovej vety, pričom došlo k porušeniu povinnosti notára, ktoré mu vyplývali zo zákona a právny vzťah bol len založený zmluvou. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí odmietol dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Poškodená strana vo vyjadrení v podstate poukázala na to, že obvinený JUDr. I. F. konal v priamom úmysle obohatiť sa, nakoľko bol vo finančnej tiesni, dlhoval viacerým subjektom, ktorým splatil dlh z peňazí poškodených z ktorých ešte v deň zloženia do notárskej úschovy splatil dlh voči I., ktorý bol po dátume splatnosti a vznikol za obdobných podmienok za akých spôsobil škodu poškodenému. Za správny a zákonný preto považuje poškodený rozsudok súdu prvého stupňa, preto navrhol, aby dovolací súd zamietol dovolanie obvineného v zmysle § 392 ods. 1 Tr. por.

V písomnom doplnení dôvodov dovolania po vyjadrení osôb, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté obvinený uviedol, že ním uplatnený dovolací dôvod je použiteľný aj v prípade, keď vykonané dôkazy nezodpovedajú skutku, ktorý ustálil súd majúci pritom na zreteli, že dôkazy na ktoré následne poukázal neumožňujú konštatáciu „...len základe kópie dohody o zmene podmienok uvedenej notárskej dohody uzavretej 04. apríla 2008 a v rozpore so zákonnými povinnosťami notára.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 373 Tr. pr. ako aj obsahové náležitosti § 374 Tr. por.

Po preskúmaní vecí v časti týkajúcej sa obvineného JUDr. I. F. dovolací súd zistil, že v posudzovanom prípade bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. avšak k porušeniu zákona nedošlo v neprospech, ale v prospech obvineného JUDr. I. F..

Podľa tohto ustanovenia dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať ani meniť.

Postupom podľa dovolacieho dôvodu podľa písm. i) § 371 ods. 1 Tr. por. sa zásadne nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, pokiaľ tieto sú do tej miery úplné, že pri rozumnej a logickej interpretácii možno z nich vyvodiť adekvátne právne závery. Skutkový stav je takto hodnotený pri rozhodovaní súdu len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené s prihliadnutím na vykonané dokazovanie a následne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami trestného práva.

Zásah dovolacieho súdu do skutkových zistení a hodnotenie dôkazov teda prichádza do úvahy vtedy, ak sú tieto v zásadnom rozpore s vykonanými dôkazmi a z nich vyplývajúcimi právnymi závermi. Je tomu tak i v prípade, ak dovolací súd v rámci preskúmania vecí podľa písm. i) § 371 ods. 1 Tr. por. zistí, že skutok a jeho právne posúdenie v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu sú v zásadnom rozpore so skutkovými zisteniami a ich právnou kvalifikáciou v rozsudku súdu prvého stupňa a stalo sa tak len v dôsledku odchylného hodnotenia dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní. Za tejto situácie totiž skutok v dovolaní napadnutom rozsudku nemožno hodnotiť izolovane bez prihliadnutia na dôkazy a ich hodnotenie súdom prvého stupňa v intenciách § 2 ods. 10 a § 2 ods. 12 Tr. por.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že ak súd prvého stupňa ako súd zo zákona na to určený vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a pri ich hodnotení postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. to znamená, že ich hodnotil na základe svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy odchyľne s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takomto prípade nemožno napadnutému rozsudku prvostupňového súdu vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia (porovnaj aj R 53/1992 Zb. rozh.).

V posudzovanej veci odvolací krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu i v časti týkajúcej sa obvineného JUDr. I. F. postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. len na podklade iného „hodnotenia dôkazov“ vykonaných súdom prvého stupňa a sám o veci rozhodol tak, že zásadne zmenil skutkové zistenia a z toho vyplynulo i jeho diametrálne odchyľne právne posúdenie konania obvineného JUDr. I. F..

Postupoval pritom v rozpore s uvedeným zákonným ustanovením, pretože vôbec sa nevysporiadal v čom spočívajú chyby napadnutého rozsudku tak, ako predpokladá písm. b) § 321 ods. 1 Tr. por.

Za toho stavu naplnenie či nenaplnenie dovolacieho dôvodu podľa písm. i) § 371 ods. 1 Tr. por. v posudzovanej veci nemožno hodnotiť len z pohľadu či skutok ustálený v napadnutom rozsudku krajského súdu zodpovedá zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku za spáchanie ktorého bol obvinený JUDr. I. F. uznaný za vinného ako prostredníctvom obhájcu sa domáha obvinený.

Zistenia odvolacieho súdu v otázke viny t. j. skutok a jeho právnou kvalifikáciu preto treba posúdiť komplexne z toho hľadiska, či závery odvolacieho súdu v uvedenom smere sú v súlade so stavom vecí a zákonom berúc do úvahy vykonané dôkazy a ich hodnotenie súdom prvého stupňa.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd „pokiaľ ide o zavinenie v konaní, ktoré prechádzalo napadnutému rozsudku (rozsudku prvého stupňa) nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie vecí a právo obžalovaných na obhajobu. Konštatoval, že „okresný súd pri dodržaní procesného postupu v podstate správne zistil skutkový stav vecí, vykonal úplné dokazovanie a prebral všetky dôkazy zadovážené v prípravnom konaní a neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by v napadnutom rozsudku nebol vykonaný (strana 7 posledný odsek rozsudku).

Napriek tomuto zisteniu (konštatovaniu) bez toho aby vyhodnotil dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por. a zaoberal sa skutkovými zisteniami okresného súdu a jeho hodnotením vykonaných dôkazov

krajský súd vyslovil záver, že „vykonaným dokazovaním - výpovedami svedkov a listinnými dôkazmi bolo dostatočne preukázané, že už v čase vyhotovenia notárskej zápisnice sp. zn. N 75/2008, V 8/2008 dňa 04. apríla 2008 bola medzi Ing. X. U. a obžalovaným W. dohoda a súhlas, že obžalovaný W. môže dať pokyn notárovi obžalovanému JUDr. F. na výber a prevody finančných prostriedkov uložených v notárskej úschove (strana 8 odsek prvý napadnutého rozsudku).

Napokon na strane 10 odsek prvý rozsudku „oznámil“ (bez prihliadnutia na dôkazy a ich hodnotenie okresným súdom), že zistenie krajského súdu o existencii dodatku k notárskej zápisnici o možnosti disponovania obžalovaného S. W. s predmetom notárskej úschovy malo zásadný vplyv aj na právne posúdenie konania obžalovaného JUDr. I. F.“.

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd nielenže sa zásadne odchyľil od skutkových zistení súdu prvého stupňa, ale tieto ani náležite neodôvodnil, pretože sa vôbec nevysporiadal so skutkovými závermi okresného súdu.

Naplnenie zákonných znakov trestného činu podľa § 238 Tr. zák. vyvodil z toho, že obvinený (JUDr. I. F.) „tým, že netrval na predložení originálu predložených dodatkov nekonal v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o notároch a notárskej činnosti č. 323/1992 Z. z. a tak z nebanlivosti spôsobil škodu tým, že porušil všeobecne záväzným predpisom ustanovenú povinnosť opatrovať cudzí majetok“. Za toho stavu skutkové i právne závery odvolacieho súdu sú nepreskúmateľné, pretože odôvodnenie napadnutého rozsudku nerešpektuje zásady uvedené v § 168 ods. 1 Tr. por., ktoré sa vzťahujú v primeranom rozsahu i na rozsudok odvolacieho súdu.

Krajský súd nielenže sa nevysporiadal so skutkovými zisteniami, ktoré sám ustálil v skutkovej vete, ale vôbec sa nezaoberal a nevysvetlil na podklade akých úvah neprihliadol a neprevzal do skutkových zistení okrem iného zistenie okresného súdu, že konal po vzájomnej dohode s S. W., v úmysle prisvojiť si finančné prostriedky a v skutkovej vete popísaným spôsobom a ako jediný disponent s účtom v období od 04. apríla 2008 do 24. apríla 2008 po navedení S. W. si ich prisvojil ku škode T., keď previedol na rôzne účty a uskutočnil výbery v hotovosti spolu vo výške 48.500.000,- Sk (1.609.905,06 €).

Naproti tomu súd prvého stupňa (konštatoval to i odvolací súd) pri zisťovaní skutkového stavu postupoval dôsledne v intenciách § 2 ods. 10 Tr. por., každý dôkaz podrobil preverke z hľadiska vierohodnosti dokazovanej skutočnosti a to jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi.

Prvotupňový súd v odôvodnení rozsudku na stranách 20 až 26 okrem skutkových okolností týkajúcich sa zloženia finančnej hotovosti do notárskej úschovy u notára obvineného JUDr. I. F. a nakladania s týmito prostriedkami sa osobitne zaoberal hodnovernosťou až v odvolacom konaní dňa 12. januára 2012 predloženou fotokópiou Dohody o použití notárskej úschovy a Potvrdením o poverení obe zo 04. apríla 2008.

Po dôslednej analýze týchto dodatočne predložených dôkazov vo vzájomnej súvislosti s tvrdeniami obvineného JUDr. I. F., obžalovaného S. W. a k tomu vypočutých svedkov dospel k jednoznačnému záveru, že tieto dôkazy nie sú hodnoverné. Nielen pre formu v ktorej boli predložené (fotokópie pravostí ktorých sa nedá overiť), pre časový odstup kedy došlo k ich predloženiu, hoci práve tieto dôkazy od začatia trestného stíhania mohli prospievať obhajobe obvineného JUDr. I. F., ale najmä pre spôsob použitia finančných prostriedkov vložených do úschovy, keď obvinený JUDr. I. F. ešte v ten istý deň teda 04. apríla 2008 zaslal z vložených peňazí sumu 12. 000 000,- Sk na účet spoločnosti I., ktorá takým istým spôsobom a za takých istých okolností ako T. 06. decembra 2007 zložila finančné prostriedky v uvedenej sume a to do 20. decembra 2007, pričom obvinený JUDr. I. F. ich použil na neznáme účely. Až pod hrozbou trestným oznámením zo strany konateľa spoločnosti I. X. došlo k ich vráteniu 04. apríla 2008 práve z úschovy vlozenej na účet notára JUDr. I. F. spoločnosťou T..

Z vykonaných dôkazov po ich vyhodnotení okresný súd zistil skutkom ustáleným v skutkovej vete rozsudku, že obvinený JUDr. I. F. úmyselným konaním spreneveril finančné prostriedky vložené spoločnosťou T. do notárskej úschovy tým, že nakladal s nimi ako s vlastnými a uznal ho za vinného zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák.

Za toho stavu odvolací súd nebol oprávnený zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa obvineného JUDr. I. F. pretože neboli na to splnené zákonné podmienky ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. zák.

Ak napriek tomu takto postupoval a sám o veci rozhodol na zásadne odchyľnom skutkovom stave a právnom posúdení prospievajúcim obvinenému JUDr. I. F. porušil zákon v jeho prospech v ustanovení

§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a § 238 Tr. zák.

V danom prípade však neprichádza do úvahy takéto vyslovenie porušenia zákona a zrušenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa obvineného JUDr. I. F. v zmysle § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. ani postup podľa § 388 Tr. por. Bráni tomu ustanovenie § 391 ods. 2 Tr. por. o neprípustnosti zhoršenia postavenia obvineného ak sa konalo o dovolaní podanom v jeho prospech.

Na záver v súvislosti s podaným dovolaním Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že ustanovenia § 237 a § 238 Tr. zák. sa vzťahujú len na osoby, ktorým bola zverená správa cudzieho majetku. Uplatnia sa tam, kde sa im nedá preukázať, že by pritom seba alebo iného obohatili a preukáže sa len spôsobenie škody.

V tomto zmysle je ustanovenie § 237 Tr. zák. subsidiárne k ustanoveniu § 213 Tr. zák. o trestnom čine sprenevery. To znamená, že ak si páchatel prisvojí vec z cudzieho majetku, ktorý je povinný opatrovať alebo spravovať dopustí sa trestného činu sprenevery a nie porušovania povinností pri správe cudzieho majetku.

Ak teda v posudzovanom prípade súd prvého stupňa skutkom uvedeným v skutkovej vete zistil, že obvinený JUDr. I. F. finančnými prostriedkami zloženými mu do notárskej úschovy nakladal ako s vlastnými a ku škode spoločnosti T. obohatil seba i iné osoby správne bolo jeho konanie kvalifikované ako trestný čin sprenevery podľa § 213 Tr. zák. Na podklade vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa (krajský súd žiadne dôkazy nevykonal) vôbec neprichádzalo do úvahy posúdenie konania obvineného ako prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Tr. zák. spáchaného z nedbanlivosti tak ako sa to stalo v predmetnej veci.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní obvineného JUDr. I. F. rozhodol tak, že ho odmietol na neverejnom zasadnutí v súlade s ustanovením § 382 písm. c) Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.